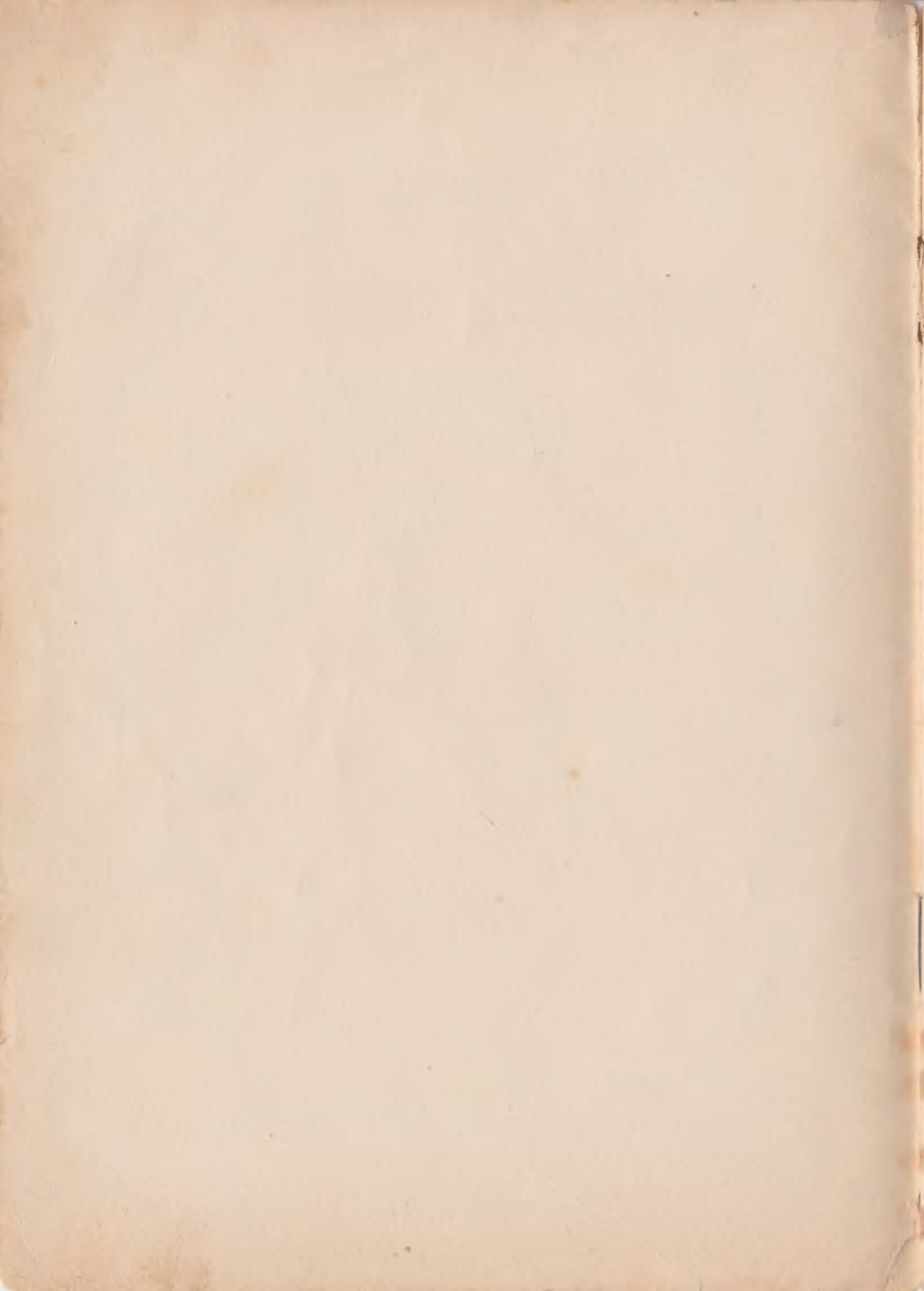

HET HUISJE
AAN DEN PARTNACH.

Het Huisje aan den Partnach.

VRIJ VERTAALD UIT HET DUIJSCH

NAAR

B. CLEMENT.

UITGAVE VAN DE NEDERL. DRUKKERS- EN UITGEVERS-
MAATSCHAPPIJ „C. MISSET” DOETINCHEM.

Het Huisje aan den Partnach.

„Nu, dag Meneer, dag Mevrouw! Goede reis!”

„Dank je wel! Tot weerziens hoor!”

„Ja, tot den volgenden zomer, God zegen je!”

„Insgelijks Mevrouw, insgelijks!”

„Dag, dag!” riepen klein en groot.

Met zakdoeken werd nog gewuifd, met hoeden gezwaaid, en toen stoomde de trein met de zomergasten van het kleine station van Partenkerke weg en Sepp Darnhofer stond hem met zijn familie na te staren.

„Dat waren nog eens fijne lui,” zei hij met een goedkeurend hoofdknikje.

„Nu ja, ze komen ook uit Berlijn, en die Berlijners heb ik altijd graag mogen lijden”, antwoordde zijn vrouw, en haar toon en blik getuigden van hooge waardeering.

„En een goeje duit hebben ze achtergelaten ook, hoor”, riep vader Sepp met een stralend gezicht, en hij vatte de juichende Lizette bij de hand en draaide haar een toertje in de rondte.

„En mij heeft Mevrouw nog een mooie japon gegeven ook”, voegde Resi er dankbaar bij.

„En mij drie heele Marken (*) voor 't schoenpoetsen, omdat ik ze altijd zoo mooi, glanzend gepoetst heb”, schreeuwde Frans.

„En mij die mooie boezelaars”, juichte Broneli en zij danste voor moeder heen, „ja, ja, die lieve menschen komen 't volgend jaar terug; is 't niet Moeder?”

---

1) 1 Mark is f 0.60: dus f 1.80.

Maar Moeder luisterde niet; zij telde in gedachten de gouden tienmarkstukken nog eens over, die zij thuis in 't kabinet had liggen.

„Zeg, Sepp”, zeide zij, „dat geld brengen we naar de spaarbank, voor de kwade dagen, hè?”

Sepp lachte. „Och wat, kwade dagen? Die komen niet. Vooruit moet 't gaan, altijd vooruit. Ze brengen immers geld als water in ons dal, die vreemdelingen! Loop rond met je spaarbank, ik weet beter. Eerst knappen wij ons huisje netjes op en dan koopen wij er nieuwe meubels in. Dan zal je eens zien wat een chique boel 't bij ons wordt.”

„Wat, chique!” riep Resi opgewonden. „De vreemdelingen zijn er tevreden mee, zooals ze 't nu gehad hebben. Chique hebben ze 't bij hen thuis; maar als ze met vacantie uit zijn, vinden ze juist wel eens aardig bij eenvoudige menschen te logeeren”.

Sepp deed er het zwijgen toe; doch den trek, die op zijn gezicht lag, kende Resi maar al te goed. Zij zweeg dus óók maar, om den huiselijken vrede te bewaren; doch zij zuchtte, want de mooie tienmarkstukken zag zij wegsmelten als sneeuw voor de zon.

De herfst kwam, en bracht veel regen en stormen mee. Maar Sepp kalefaterde en schilderde zijn huisje op, zonder zich om 't noodweer te bekommeren.

Toen eindelijk de winter al ver gevorderd was, had Darnhofer alles naar zijn zin klaar, en ging hij naar de stad om de nieuwe meubels te koopen. Ach, ze waren Resi veel te groot en te mooi voor de kleine, bescheiden vertrekjes. Doch ze zei maar niets; zij kende den driftigen aard van haar Heer gemaal, die alles kon verdragen, behalve tegenspraak.

Ook voelde zij haar eerezucht wel een beetje gestreeld toen de burenen kwamen en de handen in elkaar sloegen,

en de vrouwen haar benijdden om al die pracht op de logeerkamers.

„Ja, ja, Sepp was toch maar een kranige vent en een slimmerd er bij; en hij had gelijk als hij beweerde, dat ze nu best 't volgend jaar brutaalweg hooger pension-geld konden vragen. Zoo zouden al die uitgaven gauw weer gedekt zijn. Ze moesten maar vooruitkomen in 't leven, dáár kwam het maar op aan”.

Toch zuchtte Resi dikwijls, want zij had altijd gemeend dat ze tevreden konden zijn met de winst, die zij tot dusver meestal gemaakt hadden. Zij was in den grond een eenvoudige ziel en niet zoo vooruitstrevend als haar man. Die had groote plannen. Gedurende een paar jaren wilde hij zijn handwerk nog voortzetten, maar dan ook de heele schoenmakerij opdoeken en een groot pension voor vreemdelingen oprichten. Daar kon je nog eens geld mee verdienen, en rijk — dat wou, dat zou hij worden. Hij zou den bureu wel eens toonen hoe je dat moest aanleggen. Het schoenmakerswerk, waarbij hij vroeger zoo'n vroolijk deuntje placht te fluiten, werd nu reeds met minder ijver gedaan, alsof 't onaangenaam en overbodig was. En dit werd in den zomer nog erger.

Toen kwamen er namelijk zooveel gasten om logies vragen in 't lieve, met wingerd begroeide huisje, dat zoo schilderachtig aan den bruisenden Partnach lag, dat zij niet eens alle aanvragen konden aannemen. Een grooter pension zou stellig zijn geld wel opbrengen. Hadden zij er maar een. Wat Sepp betrof, hij had geen geduld meer te wachten tot die tijd eens kwam. 't Schoenmaken ging hem hoe langer zoo meer tegenstaan.

Wrevelig stond hij elken morgen op, om de vele schoenen te lappen, die de vreemdelingen stuk liepen. Reeds heel in de vroege hoorde men vaak het kloppen van zijn hamer, als hij spoedwerk had en de laarzen van de toeris-

ten met dikke spijkers moest beslaan, wanneer dezen groote tochten in 't hoog-gebergte gingen ondernemen.

Gedurende dezen zomer hadden Sepp en Resi zóóveel verdiend, dat Sepp besloot een verdieping op 't huis te laten zetten.

„Je zoudt beter doen een flink muurtje te laten metselen,” was de raad van den buurman, „als de Partnach eens op gaat spelen ben ik bang dat het er leelijk voor ons uit ziet.”

Sepp lachte schamper om deze woorden.

„Bang moet je nooit zijn,” verklaarde hij, „'t water heeft ons nog nooit iets gedaan.”

Buurman Weber haalde de schouders op, liet onverwijd om zijn eigen erf een sterken, hoogen muur van rotsblokken metselen en keek niet zonder spot toe, hoe Sepp met een ijver, een betere zaak waardig, begon te bouwen, opdat het huis vóór den winter nog onder de kap zou komen.

Maar de herfst was zoo ongunstig als hij maar zijn kon. Dikke regenwolken bedekten de zon haast voortdurend, en Resi slaakte menigen zucht over al de vochtigheid, die zij in huis kreeg. En behalve dit was er meer dat haar reden tot zuchten gaf, want Sepp dacht aan niets dan aan het bouwen en liet de schoenmakerij haast heelemaal rusten. 't Natuurlijk gevolg was, dat de klanten van 't dorp, de een vóór, de ander na, een anderen schoenmaker opzochten. Baas Schrimpf was toch al zeer in trek, omdat hij zoo vroolijk en vriendelijk was.

't Gebeurde dikwijls dat de kleine Frans, die sedert Patschen bij zijn vader in de leer was, alleen op zijn drievoet in de werkplaats zat en de laars, die hij moest lappen, wanhopend van den eenen kant naar den anderen draaide.

„Och, als Vader 't mij toch maar eens goed wou wijzen,” zei hij eens tegen zijn moeder, „dan zou u eens zien

of ik 't niet gauw beet had; want ik heb plezier in 't vak."

„Hou je daar maar bij, m'n jongen," antwoordde zijn moeder vol vuur, „wie met zijn handen werkt, is 't zekerst ten allen tijde zijn brood te kunnen verdienen; en wie er minachtend op neerziet, is 't nog nooit goed gegaan in de wereld."

„O, mijn jongen, 't maakt me toch zoo angstig, dat vader overal zooveel geld heeft moeten leenen voor 't verbouwen van 't huis. Ik moet er nog niets van hebben, van dat groote huis; hoe zal ik alleen al 't werk afkunnen? Je zult het nog zien, 't loopt mis. De liefde en vrede, die altijd in ons kleine huisje woonden, zullen in 't groote geen stand houden."

„Kom, Moedertje, dat moet u nu niet denken," troostte Frans. „we blijven toch immers bij elkaar!"

„Ja, jongen, da's waar!" stemde Moeder toe; maar zij zuchtte diep en deed 's nachts geen oog dicht, zoo angstig was zij over die schulden. Hoe zouden zij die ooit weer afdoen? En, als dan in 't voorjaar de verdieping er eenmaal op was, wat zou dan het meubileeren nog een hoop geld kosten.

Alleen Sepp bleef onder alles goedsmoeds; als zijn vrouw eens klaagde zei hij, volkomen zeker van zijn zaak:

„Je zult eens zien, hoeveel we van 't najaar al kunnen afbetalen!"

Maar . . . 't kwam heel anders uit.

Er volgde een koude, natte zomer, en veel kamers in het dorp bleven leeg staan; Sepp verhuurde ook naar de helft van de beschikbare ruimte.

„Dat treffen we nu slecht," moest hij wel bekennen, „maar 't weer kan gauw omslaan," voegde hij er bemoeidigend aan toe.

't Is waar, eenige mooie, warme dagen kreeg men nog

af en toe, maar over 't algemeen bleef het toch onaangenaam weer, en wie niet bepaald voor zijn gezondheid een reis moest maken, bleef liever in eigen gezellige woning thuis.

Nu werd er in den schoenmakerswinkel menig traantje gestort, en aan harde woorden was ook al geen gebrek; want het leed zijner vrouw was een stille beschuldiging voor Sepp. De kinderen ontweken angstig hun vader, die vroeger zoo vroolijk kon zijn en Frans, die van den vroegen morgen tot den laten avond in de werkplaats tegenover hem zat, liep menige oorvijg op. Ja, 't scheen werkelijk alsof geluk en vrede, in het groote huis zich niet op hun plaats voelende, de vlucht hadden genomen.

Bij al den tegenslag, die den baas ontstemde, kwam nog de ergernis over de bureu.

Als hij zoo somber kijkend, daar op zijn verachten drievoet voor 't raam zat, en woedend op den schoen sloeg, dien hij onder handen had, kwam nu eens de een, dan de ander door 't open raam kijken en met gemaakte verbazing riepen ze dan uit:

„Hé, ben jij 't Sepp? Ik dacht toch dat je niet meer van 't schoenmaken wou weten!” of wel: „Ben je nog aan 't schoenlappen? Dat staat nu heelemaal niet voor een meneer, die er zoo'n groot huis op na houdt.”

Deze plagerijen verbitterden Sepp zóó, dat Resi den bureu vriendelijk verzocht, haar man toch in vredesnaam met rust te laten; 't was anders voor haar heelemaal niet meer uit te houden. Zij beloofden het haar wel, maar ze konden toch niet geheel laten, af en toe nog eens den draak met hem te steken. „Waarom wou hij zoo de hoogte in? 't Was nu eens net goed, dat alles hem niet voor den wind ging,” zeiden zij.

Buitenshuis waagde Sepp zich eindelijk heelemaal niet meer, want hij werd overal spottend „Mijnheer de pension-

houder" genoemd. Dan bleef hij maar liever thuis. Zoodra 't weer zich maar ten goede keerde, zouden de vreemdelingen wel weer toestroomen. Dan zou hij dien spotters wel eens laten zien, wie 't bij 't rechte eind had.

Maar 't bleef een slecht jaar. Overal stonden kamers leeg, niemand was tevreden.

Toch bracht de maand Augustus hun nog geluk.

De notarisfamilie uit Berlijn was voor eenige weken gekomen, en 't scheen wel alsof zij niet alleen de zon buiten, maar ook het zonnetje binnenshuis had meegebracht. Het weer werd beter en vrouw Resi droogde haar tranen.

De kinderen van den notaris keken er van op, zoo groot als 't huis was geworden; maar eigenlijk waren zij een beetje teleurgesteld. Groote huizen waren er in Berlijn genoeg, maar zoo'n gezellig klein kluisje als 't schoenmakershuis tot dusver geweest was, zocht je er tevergeefs. Frans deelde hun in 't geheim mee, dat hij er eigenlijk ook niets mee ingenomen was.

Nu brak een heerlijke tijd voor de kinderen aan.

Elza speelde veel met de kleine meisjes, en Frans kreeg dikwijls een dag vrijaf, om met Koert rond te dwalen, of om mee te gaan, als de familie een tochtje ging maken. Zelfs Sepp keek niet meer zoo zwart als anders; misschien zou de herfst nog een beetje kunnen goed maken, wat de vóorzomer bedorven had.

Niets er wan.

Na enkele warme, zonnige dagen, kwamen er van uit Tirol donkere onweerswolken opzetten, en als het niet gietregende, was het koud en triestig. De vreemdelingen konden niet zooveel tochtjes maken, als zij wel gewild hadden, en voor tijdverdrijf gingen zij op 't balkon zitten, waar 't beschut was en van waaruit zij naar den Partnach konden kijken, die bruisend daarheen schoot en thans op lange

na niet uitgedroogd, maar meestal tot aan zijn uiterste boorden met water gevuld was.

Verleden jaar hadden de kinderen veel vermaak gehad, als zij in de gedeeltelijk leege bedding zoo prettig samen konden spelen; maar daar was nu geen denken meer aan. Daarvoor was de stroom nu veel te sterk. Door al de zware onweersbuien, boven in 't gebergte, vormden zich tallooze kleine en groote beekjes tot een kolossale watermassa, die den Partnach verbazend deed zwellen. Maar 't bleef dan toch nog een genot ieder keer eens te gaan zien naar den stand van 't water en hoeveel het van den eenen tot den anderen morgen geklommen was; en Koert en Elza werden 't nooit moede naar de in onstuimige vaart voortjagende golfjes te kijken. Af en toe wierpen zij er een stokje in dat, zoo 't niet ergens aan den oever bleef haken, in een oogenblikje weg was gedreven.

„Als dat water maar geen kwaad kan,” zei vrouw Resi eens op een avond tot haar man, toen het peil bijzonder hoog was. „Kijk eens, 't scheelt niet veel of 't loopt onzen tuin al in!”

„Praat toch niet zoo dom!” beet Sepp haar toe. „Veertien jaar wonen wij nu al in dit huis, en heeft het water ons nog ooit kwaad gedaan?”

„Tot heden niet,” gaf Resi toe, „maar zóó hoog heeft het ook nog nooit gestaan, geloof ik.”

„Je weet er niets van. Ben je dan vergeten hoe hoog het kwam toen Lize geboren is?”

„Ja, ja, je hebt gelijk,” zei Resi met een zucht van verlichting, „toen kwam het ook zoo hoog. Maar de angsten die ik toen heb uitgestaan! 't Is niet te zeggen! Maar Sepp, zoodra we een beetje door de schulden heen zijn, laat je toch ook een muur om huis en tuin bouwen, zooals buurman heeft laten doen, niet waar?”

„Als jij geld hebt voor zoo iets onzinnigs,” zei hij hoonend,

„ik niet. Ik zal er geen laten metselen, ik ga baas Weber niet naäpen, zoo'n lafaard. Hij is zoo bang als hij groot is, dat is hij.”

Resi deed er het zwijgen maar toe, om haar man niet nog meer op te winden; maar in haar hart gaf zij den bedachtzamen buurman gelijk. Zij zou heel wat rustiger hebben kunnen slapen, als zij in de plaats van de nieuwe verdieping ook een beveiligend muurtje om hun tuintje hadden gehad.

Met kloppend hart lag zij dien nacht te luisteren, angstig en vol onrust. De storm hilde, de regen kletterde tegen de vensterruiten, en boven dat alles uit, hoorde men het brullen van den wilden Partnach.

„Moeder”, riep Frans zachtjes, terwijl hij zich in zijn bed oprichtte, „'t water zal ons toch niets doen? 'k Word er haast bang van!”

„Ja, m'n jongen, ja, ik hou 't ook niet langer in bed,” riep vrouw Darnhofer en zij sprong er uit en schoot snel eenige kleeren aan. Daarna stak zij de lamp op.

„Sepp, Sepp,” riep zij, en schudde haar man bij den schouder, „sta op, hoor je niet hoe de storm buldert?”

„Laat hij bulderen, wat gaat het mij aan?” riep Sepp kwaad uit, en hij keerde zich om en sliep weer in.

Toen werd er tegen het venster geklopt.

„Ik ben het, Toon Weber,” riep een bekende stem, „'t water komt opzetten, het staat al in jullie tuin!”

„Groote God help ons!” bad vrouw Darnhofer handenwringend. „En dat met een huis vol menschen en al die kinderen . . . . .”

„Houd u flink, Moeder,” troostte Frans terwijl hij zich snel aankleedde, „ik zal alles naar Toon Weber brengen, daar komt het water niet. Loopt u maar naar boven om de logé's te waarschuwen, dan zorg ik wel voor Broni en Lize.”

„Ben je mal, jongen?” schreeuwde zijn vader hem boos

toe, „laat de kinderen slapen; en jij vrouw, probeer me niet de vreemdelingen tegen mij op te stoken. Ons huis is veilig, geen kwaad kan hun hier overkomen, daar sta ik voor in, of ik ben Sepp Darnhofer niet.” Daarop verliet hij het vertrek en sloeg de deur met een smak dicht, vergetend dat ook dit de logé's zou kunnen wekken.

Luid snikkend zonk de vrouw in een stoel neer. „Dat loopt nooit goed af mijn jongen,” steunde zij. Doch meteen sprong zij weer op met een angstig: „Wat zal er nu gebeuren!”

De kleine meisjes waren ook door al het leven ontwaakt en zaten overeind in bed, hun snikkende moeder aan te staren. Lize's tranen kwamen meteen ook voor den dag en Broneli's lipje trilde onheilspellend.

Moeder Darnhofer stond op, en zuchtend kleedde zij de kinderen aan, het zekere voor het onzekere nemend; men kon nooit weten wat er nog gebeuren zou.

Ondertusschen was Frans naar den tuin geloopt; een loeiende storm kwam hem tegemoet, de sterke jongen moest zich aan den deurpost vasthouden. Maar Frans was overigens wel aan weer en wind gewend en stond weldra stevig op zijn voeten.

Toen de eerste schrik voorbij was, liep hij naar zijn vader, die een brandende lamp voor de ruiten had gezet, zoodat ze in het stikdonker toch nog iets konden onderscheiden. Maar, wat was dat? Vader stond daar in een zee van water en het spatte den jongen om zijn beenen, toen hij het tuinpad opliep. En een ruischen en bruisen, een huilen en fluiten was het door de lucht heen, van boven en van beneden, van alle kanten; 't was om van te rillen en te beven, en daarbij gutste de regen in stroomen uit den hemel. 't Werd den jongen, die anders nogal voor geen kleintje vervaard was, nu toch angstig te moede.

„Vadertje!” riep hij, en meteen drong hij zich onwillekeurig dicht tegen zijn vader aan.

„'t Jonge, jonge, dat ziet er leelijk uit,” zei Sepp voor zich heen en ten hoogste ontstemd beet hij zijn zoon toe: „Maak dat je in huis komt.” Geheel doorweekt waadden zij door het water huiswaarts.

Daar kwam notaris Volkert met zijn Koert de trappen af.

„Is er gevaar bij, baas?” vroeg hij.

„Nu, Meneer, wees maar gerust, ons huis kan d'r wel tegen,” haastte Sepp zich te antwoorden.

„'t Is maar om Mevrouw en de kinderen,” vervolgde de notaris. „Als er maar een schijntje van gevaar is, breng ik ze naar „'t Hof van Beieren”.” Hij deed de deur open, en daar stond een groote, breedgeschouderde man vóór hem.

„Ik ben Toon Weber, Meneer, ik kom de vrouwen en de kinderen halen.”

„Hoe kom je d'r bij!” schreeuwde Sepp hem over den schouder van den notaris toe, met een gelaat rood van toorn. „Hier zijn ze veilig genoeg!”

„Dat ben ik niet met je eens vrind! En we hebben geen tijd meer te verliezen ook. Zoo meteen staat je huis vol water en 't is beter dat de gasten maar niet wachten, tot het zoover is.”

„En denkt ge dat de dames en de kinderen bij u geheel veilig zijn?” informeerde de notaris.

„Ja, Meneer, door den muur kan 't water niet heen komen.”

„Maar, ik zou ook wel met mijn familie naar 't logement kunnen gaan.”

„Te laat, Meneer; al de weilanden staan al onder water, en in die dikke duisternis kan je geen hand voor oogen zien. 'k Zou den weg niet kunnen vinden door al dat water heen.”

„Nu, dan neem ik met open handen je aanbod aan! Maar is er wel plaats voor ons allen?”

„Ja, Meneer, we kunnen wel een beetje inschikken, daar gaan veel makke schapen in één hok.”

Haastig liep de notaris naar boven, maar Koert bleef bij Frans staan en luisterde nieuwsgierig naar het schimpen van Sepp, die Toon verweet, dat hij hem zijn gasten wou ontfutselen. Hij moest maar naar huis gaan; 't ging hem niets aan, al zouden ze ook allemaal in huis verdrinken. Toon Weber stond maar stokstijf in de geopende deur en keek naar het dunne plankenvloertje, waar 't water al doorheen kwam sijpelen.

„O weel wat is dat nu?” riep vrouw Resi ontzet uit; en toen gaf zij een luide gil, want de storm, die inmiddels een ware orkaan was geworden, beukte tegen de achterdeur, die met een hevig gekraak openvloog. Meteen stroomde het water, thans door niets meer tegengehouden, naar binnen.

„Het huis uit!” kommandeerde Weber met donderende stem, „loop naar boven Sepp, dat de lui naar beneden komen, en jij, vrouw Darnhofer, maak dat je met de kinderen naar de overzij komt!”

Haastig stormde hij de trappen op, en kwam een oogenblik later, met Elsa op den arm, beneden om haar door 't steeds aanwassende water, naar zijn eigen huis in veiligheid te brengen.

Frans was de keuken ingerend, had de hevig schreiende Lize gegrepen, en vatte nu zijn moeder, die daar als versteend stond, bij den arm.

„Kom, Moeder,” drong hij, „laten we zorgen dat de kleintjes eerst het huis uitkomen!”

Radeloos keek vrouw Resi om zich heen.

„En al mijn goed dan! Ik kan toch den heelen boel maar niet zoo in den steek laten!”

„Daar zal ik wel voor zorgen, Moeder,” beloofde de iongen. „Ik zal terug komen en alles in veiligheid brengen,”

en hij duwde de kermende vrouw door 't water heen, de straat op.

„Ik wil ook helpen redden,” schreeuwde Koert hem toe, die nog buiten stond.

„Dáár, neem jij zusje dan,” riep Frans en hij drukte den jongen het kind in de armen. Toen liep hij terug om zooveel dekens mee te sleepen naar buurmans huis, als hij maar omvatten kon.

Zonder zich bij de Webers op te houden, ijilde hij terug en Koert rende hem vol geestdrift achterna.

Dat was nu toch eens een echt événement ¹⁾. Al zijn vrienden in Berlijn zouden hem er om benijden zóó iets te hebben bijgewoond.

Intusschen waren eenige mannen uit de buurt Sepp komen helpen. Vóór alles moest er voor gezorgd worden, de vreemdelingen met al hun hebben en houden bij Toon Weber onder dak te brengen. En daarna begonnen zij uit de benedenvertrekken weg te halen, wat nog te redden was. De meubels dreven al haast door kamers en keuken en de jongens moesten tot aan de knieën door 't water waden, druipend van 't nat en bezweet van inspanning want, ijverig als ze waren, werkten ze ver boven hun krachten.

Mevrouw Volkert wilde haar jongen van het reddingswerk terug houden, maar hij keek zijn vader smeekend aan.

„Niet waar, Vader, ik mag toch wel?” vroeg hij, „anders zou ik toch geen echte Duitsche jongen zijn!”

„Ja, Koert, je mag; ik ga met je mee, dat je me geen te groote waaghalzerijen uithaalt. Dan is Moeder ook gerust!”

Intusschen was de morgen, met een vale schemering, aangebroken en ontdekte aan de dorpelingen in de plaats van de schoone bloeiende weidevlakte, tusschen Garmisch

---

¹⁾ Gebeurtenis, die niet alle dagen voorkomt.

en Partenkerke, één groote, geelachtig grauwe watermassa, die zich nog steeds verder uitbreidde, daar zij niet alleen door den Partnach, maar nu ook door den Kanterbach gevoed werd. Ook stroomde de regen nog steeds door, en akelig klonk het huilen van den wind, door 't klotsen van den Partnach heen, die met donderend geraas voort jaagde, alles met zich mee voerende, wat hem in den weg kwam.

„Nou is 't uit!” zei Toon Weber, toen het water met steeds meer geraas in huis stroomde, en de mannen tot aan de knieën in 't water stonden.

„Kom hier Sepp, 't meeste hebben we nu hier beneden er toch uit, en wat boven staat heeft nog geen nood. Wees verstandig,” en met ietwat ruwe goedhartigheid, sloeg hij den bedrukten man op den schouder, „'t lijkt erger dan het is. Sluit nu boven de kamers af en kom dan mee.”

„Ja, ja, ik zal 't doen.”

Met gebogen hoofd ging Sepp de trap op. Hij liep, als had hij lood in de schoenen. Frans volgde hem, hoewel hij eigenlijk boven niets te doen had. Maar Vader zag zoo bleek en dat hij nu heelemaal niet meer bromde en schold, dat maakte den jongen haast angstig. Daarom liep hij onrustig heen en weer, naar de tweede verdieping en dan weer naar beneden. Ten laatste verlieten zij het openstaande huis. Het water had zooveel kracht, dat men vóór- noch achterdeur kon sluiten. Op straat stond het ook al verscheiden voeten hoog, maar het huis van den buurman, dat iets hooger lag, was nog vrij gebleven. De muur beveiligde het. Was die er niet geweest, dan zou althans de heele tuin al lang onder zijn geloopen.

Maar dit was het juist dat Sepp bovenmate ergerde. Met een boos oog keek hij naar den sterken muur en het kostte hem een heele overwinnig over zich zelf, nu ook de gastvrijheid nog voor hem zelf te moeten aannemen.

• Weifelend betrad hij den drempel, zonder te bemerken dat zijn zoon niet meer naast hem liep.

Een gloeiend rood bedekte zijn gelaat, toen vrouw Weber hem tegemoet trad, medelijdend de hand drukte en goedgehartig trachtte te troosten. Zij bracht hem in de keuken waar Resi zachtjes zat te weenen.

Haar twee kleine meisjes lagen rustig te slapen op een der binnengesleepte bedden in den hoek, en vergaten in hun droomen al den doorgestanen angst. Koert stond naast zijn vader en Toon Weber, die beiden de snikkende vrouw trachtten te troosten.

Vrouw Weber sprak den schoenmaker goedgehartig toe:

„Kom, Sepp, ga bij 't vuur zitten, je hebt geen droogen draad meer aan 't lijf. Dáár, drink eens een kommetje koffie, dat zal je goed doen; ze is goed heet.”

„En wij gaan nu maar eerst dadelijk naar boven om drooge kleeren aan te trekken. Koert, kom mee jongen!” sprak de notaris terwijl hij zijn zoon, die nog naar Frans zocht, mee nam.

Maar Koert hield het boven niet lang uit. Hij gunde zich nauwelijks den tijd zich te verkleeden, zoo verlangde hij er naar weer naar beneden te gaan.

„Nee, Koert, nu ga je voorloopig het huis niet meer uit,” verbood zijn moeder met nadruk. „'k Zou niet weten, waar ik weer een droog pak voor je vandaan moest halen!”

„Och, 'k wil ook maar enkel naar de keuken gaan, Moeder,” bedelde hij.

„Goed, dat wil ik je wel toestaan, maar kan ik er dan zeker van op aan, dat je de deur niet meer uitgaat?”

„Maar later mag ik toch wel weer? Och Moeder, denk toch eens hoe vreeselijk interessant zoo'n overstroming voor een jongen is!”

„Ga nu maar voorloopig naar de keuken,” zei Vader

lachend, „als de regen wat bedaart, ga ik met je mee. Op 't oogenblik giet het wel wat al te hard, dat moet je zelf toch wel toegeven.”

„Nu, ja,” zei Koert, maar niet van harte.

„Waar is Frans?” vroeg hij, toen hij in de keuken kwam.

Vrouw Darnhofer sloeg de betraande oogen op. „Is hij dan niet met je boven geweest?” vroeg ze verschrikt. „Sepp, waar is de jongen?”

„k Weet niet,” verklaarde Baas Darnhofer, „toen ik uit huis ging was hij nog bij me.”

„Maar hier met jelui binnen gekomen is hij niet,” zei vrouw Weber.

„Sepp, dan moet hij naar huis teruggelopen zijn,” riep Resi ontsteld uit.

„Sakkerloot, dan moet ik toch dadelijk . . . .”, doch hij voleindigde den zin niet, want plotseling hoorde men boven het huilen van den wind en het klotsen van het water uit, zulk een vreeselijk gekraak en gebulder, dat allen elkaar bleek van angst aankeken en de kleine meisjes schreiend wakker werden.

„Wat zal d'r nou gebeuren?” vroeg vrouw Weber angstig fluisterend, terwijl de mannen het huis reeds uitvlogen.

Nu scheen ook Resi te herleven. „Mijn jongen!” gilte zij handenwringend, „mijn jongen!” en over al haar leden bevend, liep zij de mannen achterna.

Van uit de huisdeur zag ze het onheil reeds: door den storm was een stuk van het dak losgerukt en naar beneden gekomen.

Geroep en geschreeuw overstemde den orkaan. De bureu, die waren toegeschoten, liepen opgewonden door elkaar, terwijl de een nog harder gilte dan de ander, om zich maar verstaanbaar te maken. Als een waanzinnige drong Sepp zich tusschen hen door, om zijn zoon te zoeken. Maar niemand had hem gezien.

„Vooruif! Maken jullie dat je weg komt,” gebood de smid, die aan de overzij woonde, met dreigende stem door het tumult heen, „ruimt de straat menschen, als je leven je lief is! 't Zal niet lang meer duren of 't heele dak komt naar beneden.”

De vrouwen, die 't onheil stonden aan te gapen, stoven jammerend uit elkaar, en ook de mannen trokken zich terug, hoewel zij er wat minder haast mee maakten, voorzichtigheid was toch altijd wel geraden.

„Sepp, blijf hier,” schreeuwde een der mannen, toen baas Darnhofer door het water en over de bouwvallen van het dak heen, het huis trachtte te bereiken.

„Sepp — ben je niet wijs, waar denk je aan?” De smid was hem nagesprongen en wilde hem tegenhouden, maar Sepp scheurde zich los.

„Mijn jongen!” riep hij heesch, „dáár, in mijn huis moet hij zijn!”

Na een blik op het ontstelde gezicht van den man, liet de smid hem zwijgend gaan.

Toen Sepp zijn huis binnenkwam, stroomde het water hem tot over de knieën. Hier kon de knaap onmogelijk zijn; en wat zou hij hier ook zoeken? Radeloos doorzocht de baas met de oogen eerst de keuken en de werkplaats, daarna het woonvertrek. Toen luisterde hij eens . . . . Geen ander geluid dan van het klotsende water.

Een ontzettende angst greep den man aan en benam hem schier den adem.

„Fransje!” riep hij met heesche stem.

Hoor! — bewoog zich daar niet iets boven? Jawel, daar kwam iemand met vluggen tred naar de trap loopen en „Vaðertje!” riep een heldere jongensstem. De schoenmaker slaakte een zucht van verlichting. 't Was als viel hem een pak van 't hart, maar tegelijk werd hij ook weer rood van kwaadheid.

„Ondeugende jongen! wat had je daarboven te maken!” riep hij, uit alle macht, tegen 't gebulder der elementen in, „kom oogenblikkelijk beneden!”

„Vadertje,” klonk het van boven, „het dak is er half af, komt u niet boven, dat we samen de mooie meubels een trapje lager kunnen opbergen?”

„Je komt hier, zeg ik je, en als je niet direct komt, zal ik je wel eens leeren beenen maken!”

Nu kwam de slanke jongensgestalte voor den dag; maar nauwelijks kwam Frans onder 't bereik van zijn vader, of deze had hem ook al in zijn armen genomen en rende met hem de deur uit.

„Vader, laat me los!” gilde Frans zoo rood als een kalkoensche haan, „de menschen lachen me uit als u me als een klein kind draagt.”

Maar zonder zich om 't gespartel van den jongen in 't minst te bekommeren, ijelde baas Darnhofer voort, en hield niet op vóór hij de huisdeur van Toon Weber bereikt had.

Nauwelijks voelde Frans weer grond onder de voeten, of daar kletste vaders hand al om zijn ooren.

„Ik zal je leeren weg te loopen, stoute jongen,” riep hij, „en nu blijf je waar ik ben en Moeder. Denk je dat ik voor jou plezier de balken van 't huis op mijn hoofd neer wil krijgen?”

Zoo raasde de schoenmaker, maar inwendig was hij blij, dat hij zijn jongen heelshuids terug had. Op de een of andere manier moest hij toch zijn vreugde uiten, en lieve woorden schenen hem hier slecht ter plaatse te zijn. Daar zou Resi wel voldoende voor zorgen.

Onder tranen van vreugde sloot zij haar kind in de armen.

„Frans, mijn beste jongen! De Heer zij gedankt, dat ik je terug heb. Wat een angsten heb ik toch voor je uitgestaan!”

„Waar heb je toch gezeten, Frans?” vroeg Koert met

de grootste belangstelling, „k was al bang dat je het dak op je hoofd had gekregen.”

„Ja, de jongen moet eens vertellen waar hij gezeten heeft,” stelde de notaris voor, „maar niet hier buiten voor 't huis in regen en storm, maar binnen in de keuken.”

Frans voelde nog eens naar zijn gloeiende wang, en zijn lippen trilden bedenkelijk; het was lang niet mis als Vader raakte; maar nu aller oogen op hem gevestigd waren bedwong hij zich en vertelde:

„Ik dacht er ineens aan dat al de laarzen en schoenen van de vreemdelingen door 't water zouden bederven, als 't nog verder steeg; toen ben ik nog even naar de werkplaats gehold, waar ze in een open kastje lagen; toen haalde ik een mand, die in de keuken, aan den muur hing, pakte hem vol laarzen en schoenen en droeg hem naar boven. Drie maal ben ik heen en terug gegaan, totdat ze allemaal boven waren, en toen heb ik 't gereedschap opgeborgen. Nu we vooreerst geen logé's meer kunnen hebben, kan toch de schoenmakerij niet ook nog verlopen er bij, is 't wel, Vader?”

Baas Darnhofer was het bloed zachtjes naar 't gezicht gestegen, hij keerde zich naar 't venster, zonder een woord te zeggen.

„Je bent een dappere jongen, Frans,” zei de notaris goedkeurend, terwijl hij hem over het donkere haar streek, „blijf jij maar aan je handwerk getrouw, daar zal je wel bij varen en 't is de zekerste manier om je brood te verdienen. Maar, je had niet stilletjes weg mogen loopen, mijn jongen, je hebt er je zelf mee in gevaar en je ouders in angst en zorg gebracht!”

„Och kom Meneer,” zei Frans, zich willende verdedigen, „er was heel geen gevaar bij, door dat beetje water heen te waden. Dat ben ik wel gewoon, als we in den Partnach spelen; en in ons huis kon ik geen kwaad.

In eens hoorde ik zoo'n gekraak en gebons boven en ik begreep maar niet, wat dat was. Een, twee, drie was ik weer boven en stel u mijn verbazing voor, toen ik daar maar zóó naar de wolken kon kijken!

Maar 't speet me toch van al het moois, dat zoo'n hoop geld gekost had, dat Moeder er 'snachts niet van kon slapen; ik kon dat toch zóó maar niet laten staan, is 't wel Meneer? Toen heb ik genomen, wat ik in de haast maar pakken kon, en heb het één trap naar beneden gedragen, totdat Vader mij weg riep. Waarom bent u ook niet gekomen, Vader, dan hadden we samen alles naar beneden gehaald!"

„Luister, dáár heb je 't antwoord," zei de notaris, toen het kraken en bonzen van nieuws aan weer begon.

Allen vlogen naar 't venster. Nu was haast het heele dak naar beneden gekomen, en de regen gutste in stroomen neer alsof, wat nog was blijven staan, ook weg zou moeten drijven.

Resi begon van nieuws aan te jammeren en te klagen, en week den ganschen dag niet van 't venster; Sepp zei geen enkel woord, ook niet toen tegen den middag de eene zijmuur van de bovenste verdieping instortte. Als verstomd, met een onheilspellend gezicht, zat hij daar maar voor zich heen te brommen. Allen probeerden hem te troosten, maar 't was tevergeefs.

Eindelijk trad de notaris naar hem toe en legde de hand op zijn schouder.

„Neem het nu niet al te zwaar op, baas," zei hij hartelijk, „laten we liever eens overleggen wat je 't beste doen kunt. Als ik je een raad mag geven, haal dan die heele tweede verdieping weer omver, die nu toch geheel vernieuwd zou moeten worden, en bouw het huis weer op, zooals het vroeger was. Zóó trok het juist de vreemdelingen aan; veel meer dan na de vergrooting. Gelooft me, baas,

't is waar. Niet alleen mijn vrouw en ik hebben het levendig betreurd, in de plaats van 't lieve kleine huisje, een deftig gebouw te vinden, ook andere logé's hebben mij hetzelfde gezegd. Hoe grooter de woning, hoe meer drukte, hoe meer onrust, en die hebben wij, stadsmenschen, 't heele jaar door, toch al genoeg. Komt men dan eens in de bergen, dan wil men waarlijk wel rust hebben en die vindt men eerder in een klein châlet ¹⁾ dan in een groot huis vol menschen. Dus, baas, bouw jij je huisje maar weer op, zooals het geweest is, dan komen de goede verdiensten weer terug en de zorgen zullen verdwijnen."

„Ach, Meneer," antwoordde Darnhofer, dat kan nog jaren lang duren. Ik heb veel schulden moeten maken en tegen waterschade ben ik niet verzekerd, en wie zal mij nu nog geld leenen, om 't huis weer op te bouwen, daar ik niets verdien en geen borg kan stellen."

„Daar wilde ik nu juist eens met je over praten, baas. Ik wil je wel geld als hypotheek op 't huis geven. 't Is je toch in zaken altijd vóór den wind gegaan totdat je dien ongelukkigen inval kreeg te gaan verbouwen, zonder het geld er voor te hebben, en je ambacht te verwaarloozen. Maar als je weer flink aan den gang wilt gaan met de schoenmakerij zooals vroeger, behoef ik niet bang te zijn dat ik mijn geld niet terug zie, of de rente niet betaald krijg."

„De schoenmakerij! ach Meneer!" en Sepp stond verlegen aan zijn pet te draaien — „die heb ik zoo vreeselijk laten verloopen; maar nu zal 't weer moeten zijn: werken, jongens! — Zoodra ik in mijn werkplaats terecht kan zal ik hard aan den gang gaan."

„Bravo Sepp! zoo mag ik 't hooren; en aan je zoon zal

---

¹⁾ Zwitsersch, houten huis met gaanderij.

je een trouwe hulp hebben. Dat is er een van de bovenste plank."

Het bezorgde gelaat van den schoenmaker klaarde op. „Ja, ja Meneer, dat zegt u wèl. 't Is een jongen als de beste, zoo zijn er geen dertien in 't dozijn. Maar mag ik dat nu heusch van u aannemen, van die hypotheek?"

„Zeker baas, gerust, waarom zou ik het je anders aanbieden? Je zult het eens zien, als we 't komende jaar terug komen dan ben je weer de oude, vroolijke baas Sepp."

Nu reikte de notaris hem vriendelijk de hand, die door Sepp uit louter dankbaarheid haast uit elkaar geschud werd. Voor 't eerst sedert langen tijd kwam de oude blijmoedige trek weer op zijn gezicht, en Resi voelde zich wel tien pond lichter, toen zij het voorstel van den notaris vernam, en zij ging 's avonds heel wat geruster slapen, dan zij nog kort geleden mogelijk had geacht.

Den volgenden morgen werden zij door 't vriendelijkste zonnetje ter wereld gewekt. Het water zakte snel en de Partnach trok zich hoe langer hoe meer binnen zijn oevers terug. Sepp begon dadelijk boven in huis op te ruimen. De meubels waren haast alle beschadigd; hij was blij ze nog voor een redelijken prijs aan den meubelmaker te kunnen overdoen. Beneden in huis stond nog steeds water, dáár kon men nog niets beginnen, maar Toon Weber had een klein vertrek afgestaan, daar zat Frans op zijn drievoet en hamerde er lustig op los. Voor hem bleef 't schoenmaken numero één. Koert hield hem dikwijls gezelschap, en de jongens hadden nog veel stof tot praten door de jongste gebeurtenissen.

Sepp had voor zich zelf nog een zwaren strijd te voeren tegen zijn hoogmoed, die hem nog trachtte te verlokken tot pogingen om „hooger op" te komen, maar ten slotte besloot hij toch den raad van den notaris maar te volgen.

Hel châlet van vroeger liet hij uit de bouwvallen weer

te voorschijn komen, en niemand was er gelukkiger over dan Resi.

„Hè, nu voel ik me toch weer zóó thuis!” zei ze, toen alle onrust voorbij was, de laatste werklui vertrokken waren en alles schoon was en glom als een spiegel. „Nu Sepp, jij vindt het toch ook gezelliger zoo, hè? Veel beter dan in 't groote!”

Maar Sepp antwoordde onwillig: „Ik heb er niets geen last van gehad, van 't groote niet, toen ik er in was,” want zoo royaal erkennen, dat hij een dommen streek had uitgehaald, dat wilde hij nog maar altijd niet.

„Nu, Moeder, ik zit liever in 't kleine huis, hoor,” riep Frans, terwijl hij van zijn werk opkeek, „en al het geld zullen we wel gauw afbetalen, heb daar maar geen zorg over. Om uw kamers hebben de logé's altijd gevochten, ik ben niet bang dat we om werk verlegen zullen zijn. Van morgen ben ik hierover geweest in „Het Hof van Beieren” en heb den huisknecht gevraagd of hij ons de kapotte laarzen en schoenen van de gasten weer wou brengen, want dat we om werk verlegen waren en 't hard noodig hadden ook.”

„Heb je dat gezegd!” riep Sepp driftig; hij was kwaad, want hij voelde zich in zijn eer getast, dat hij om werk zou moeten bedelen.

„Nu, Vader, 't is toch de zuivere waarheid, nietwaar? en Michiel heeft gezegd dat hij d'r om denken zou. En Moeder, als 't geld afbetaald is, dan gaat Vader ook een muurtje bouwen om den hof, net zooals buurman Weber, nietwaar Vader?”

„Wat lig je toch te leuteren! Jullie zult het wel zien, en hou nu je mond maar, jongen, 't lijkt wel of jij hier de lakens moet uitdeelen. Ik ben hier nog de baas in huis, als je 't weten wilt.”

„Best Vader!” riep Frans vroolijk uit, en meteen zette hij

een paar zoo even door hem gelapte schoenen voor Darnhofer neer. „Klaar! — wat dunkt u Vader, zou ik over een paar jaar niet schoenmakersknecht kunnen worden?”

„Hou je mond! vlerk van een jongen, die je bent.”

Met een critisch oog bekeek Baas Darnhofer eerst de eene en toen de andere laars, en hoopte klaarblijkelijk een of ander foutje te ontdekken, waar hij een aanmerking op zou kunnen maken, maar Frans had ze zóó netjes gelapt, dat Vader er ten slotte plezier in had.

„Kijk eens hier, Vrouw, ik zou het hem zoowaar zelf niet kunnen verbeteren,” zei hij goedkeurend. „’t Is toch een kranige jongen!”

„Hoera!” riep Frans, terwijl hij opsprong en in de vreugde van zijn hart beide armen om Vaders hals sloeg en hem kuste.

„Nu, nu, ben je niet goed!” zei Sepp, maar toch stemde hij hartelijk in met het vroolijk gelach van Resi en de meisjes. „Kom, Vrouw, schep de pap op, riep hij levendig, „ik heb ’n honger, als ik in lang niet gehad heb!”

Met groote bedrijvigheid en een luchtig hart roerde Resi de pap en toen die gaar was zette de familie zich aan tafel, en . . . ’t smaakte dien avond bijzonder! Vroolijk gebabbel en gelach weerklonk er weer bij, als in vroeger dagen. Ja vrede en geluk waren weer in huis gekomen.

Hier eindigt ons verhaal, dat ons weer het oude bijbelhaal ons leert, is dat men dit alles niet moet doen uit woord herinnert: Eene drooge bete, en rust daarbij, is beter, dan een huis vol van geslachte beesten, met twist. (Spreuken 17 : 1).

De wensch, om in ’t leven hooger op te komen, sluimerende talenten te gebruiken, door God geschonken gelegenheden tot uitbreiding van zaken waar te nemen is op zich zelf volstrekt niet af te keuren, doch wat dit ver-

hoogmoed, om anderen den loef af te steken, en dat men geen geld moet leenen zonder vaste waarborgen dat men het ook terug kan geven.

Had Sepp nog eenige jaren met zijn zoon hard gewerkt en gespaard, dan had hij wellicht zelf het geld voor een verbouwing kunnen verschaffen.

Had hij bij al zijn plannen Gods eer voor oogen gehouden, en niet eigen eer, dan ware hem, op zijn nederig gebed, zeker wijsheid van Boven geschonken om de zaken zóó in te richten, dat niet bij den eersten den besten tegenslag de vrucht van al die kosten en moeite opeens vernietigd werd.

Hier ook gelden de bekende versregelen:

„Geef ons met een rein vertrouwen,
Op een vasten grond te bouwen;
Niet van eigen doen en kracht,
Slechts van U zij 't heil verwacht.”
